

Vesterhavet i Oprør

Der meldes kun om faa større Skader, dog har der været Digebrud ved Vesterende Ballum og ved Højer Sluse

Søndag Eftermiddag, da Stormen ved Flodtid var paa sit højeste, steg Vandet saa betydeligt, at det oversvømmede Landevejen fra Ballum til Rejsby. Flere Baade rev sig løs og laa og huggede i den oprørte Sø. Vandet steg saa pludseligt, at Politibetjent Hartung fra Højer, der havde parkeret sin Bil ved en Markvej Bundti et godt Stykke fra Stranden, ikke naaede at faa den med tilbage, saaledes at Bilen kom næsten helt under, eftersom Vandet steg.

Den rasende Sø slog et Par Huller i Diget ved Vesterende, saaledes at Diggreve Nicolaisen, Mølby, beordrede Lastbil og Mandskab ud med Sandsække til at tætte Hullerne med. De oversvømmede Marker ved Bodsøl og Bundti har selvsagt lidt stor Skade. Navnlig har Roemarkerne og Vintersæden lidt meget, og det er naturligvis et stort Tab for Ejerne. Folk strømmede i stort Tal til Diget og Stranden for at se paa det interessante, faretruende Skuespil, som udspliledes der.

Herover: Uddrag af reportage i Flensborg Avis 20. oktober 1936.
Herunder: Fra Theodors fotoalbum: 18.10.1936. Han står selv i mørk uniform.

En stranding

Til mit distrikt hørte – som tidligere nævnt – en strandstrækning på 26 kilometer ud mod Vesterhavet, og når det var vestenstorm, afpatruljerede jeg altid stranden flere gange, idet der da som regel drev enten det ene eller andet i land – somme tider også et lig.

I oktober 1936 blev det et meget stormfuldt vejr. Det havde blæst meget kraftigt hele natten, og hen på dagen blev det til en hel orkan. Min plads var derfor ved stranden. Jeg fik min nabokollega med; han havde endnu aldrig set Vesterhavet i rigtigt oprør. Vi kørte i min tjenestevogn, en 6-cylindret Chevrolet og efterså stranden fra grænsen og nordpå.

Vi havde en god kikkert med os, og hvor der fandtes bare nogenlunde veje ned til stranden, kørte vi derned for derfra bedre at kunne overse situationen og for at konstatere, om havdiget kunne stå for vandtrykket. Vandet nåede efterhånden langt op på diget, og trykket var derfor meget stærkt.

Da vi kom længere nordpå, hvor der kun findes det såkaldte sommerdige, dvs. et dige af mindre format, var bølgerne allerede ved at slå op over. Vi kunne fra vejen se en båd hugge ind mod diget. Der var mennesker om bord, og på diget stod også flere personer. Der var altså fare på færde, og vi kørte derfor ned ad en markvej, der førte ud til havdiget.

Nu skete imidlertid pludselig det uventede, og i høj grad uønskede, at motoren gik i stå, da jeg ville vende bilen på en mark ikke langt fra diget, og det var umuligt at få den i gang igen. Strømfordeleren havde efterhånden slugt for meget havgus.

Mens vi stod og forsøgte at få startet igen, satte stormen ind med forøget styrke, og i løbet af meget kort tid havde havet hævet sig omkring en meter og kom som et brølende vandfald ind over diget. Vi befandt os derfor pludselig i en meget farlig situation. Vandmasserne kom hurtigt nærmere, og i løbet af højst ti minutter stod vi i vand til langt op på kroppen. Vi måtte opgive bilen og overlade den til det brusende hav og i en fart søge at komme afsted.

Vi kom på det tørre oppe på en høj og kunne nu slet ikke se bilen mere, idet den var helt under vand. Samtidig så vi, at båden blev kastet ind over diget af en høj, brølende bølge og nu befandt sig på landjorden, hvor der ellers til daglig græssede kreaturer, men hvor vandet nu stod to meter højt.

I båden befandt sig to mænd, men de havde for længe siden mistet herredømmet over den. Den blev kastet hid og did og var en ren kastebold for havets bølger. Endvidere skete der endnu det uheldige, at båden – en toogtredive fod lang motorbåd – to gange blev kastet hen over min bil, så enhver kan tænke sig, hvorledes den så ud, da den dagen efter blev bjærget i land. Båden strandede til sidst, og de to mennesker kom ikke noget til.

Otte dage senere – også på en søndag – fik vi en ny storm af samme styrke. Jeg var hele dagen og det meste af natten på patrulje langs stranden sammen med min politimester. Ligeledes var amtmanden, grev Schack og digteren Valdemar Rørdam med næsten hele tiden.

Den, der ikke har set Vesterhavet i et sådant oprør, kan dårligt tænke sig, hvor ondskabsfuldt det kan være. Vestboerne kender derimod de farer, der truer dem fra havet, og folk og fæ bliver derfor næsten altid rettidigt bragt i sikkerhed.

Theodor nævner ikke i manuskriptet episoden bag dette billede, som stammer fra hans billedalbum. Bag på billedet har han skrevet "9.7.1938 Ballum Enge". Theodor selv står til venstre. Til højre er det Falck-redder Fedder Jensen – men hvem er herren med Luftwaffe-uniformen i midten? Og hvad var hans ærinde ved et nedstyrtet dansk militærfly af engelsk fabrikat, som to dage forinden var styrtet ned på Korre Sand ud for Mandø? Allerede dagen efter styrtet blev flyet transporteret ind på fastlandet.

1. september 1939 – 9. april 1940

Spændingen ude i verden udløstes endelig 1. september 1939, da Hitler og hans horder overfaldt Polen og overraskende hurtigt vandt terræn.

Det var lige vind for hjemmetyskerne i Sønderjylland. De blev helt tossede. Når en eller anden i radioen havde hørt en af de mange, udsendte tyske særmeldinger (Sondermeldungen), fór de straks hen til naboerne og råbte: "Har I hørt særmeldingen, nu har tyskerne taget den eller den by", og "Hitler skal også nok snart hente os hjem, der geliebte Führer", og så videre.

Det var ikke altid lige morsomt at være dansker i Højer i de dage, og værre skulle det blive.

Der blev nu talt tysk i byen mere end nogensinde før. En del hel fuldblods hjemmetyskere og nazister begyndte at melde sig til den tyske hær, og andre blev narret til at melde sig.

Vi fik nu travlt med at opstille nationalitetsmærker langs grænsen og ud mod havet. De bestod af store sammentømrede brædde-

Tyske tropper bryder gennem grænsebommene til Polen tidligt om morgenen den 1. september 1939. Krigen i Europa er startet.

